Súd:	Krajský súd Žilina
Spisová značka:	14Cob/53/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu:	5720200621
Dátum vydania rozhodnutia:	09. 12. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ:	JUDr. Martina Nemravová
ECLI:	ECLI:SK:KSZA:2021:5720200621.5

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline ako súd odvolací v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Martiny Nemravovej, členov senátu JUDr. Róberta Bebčáka a JUDr. Márie Dubcovej, v sporovej právnej veci žalobcu: PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, 824 96 Bratislava, IČO: 35 792 752, právne zastúpený: Advokátska kancelária JUDr. Peter Kováč, s.r.o., so sídlom Kubániho 16, 811 04 Bratislava, IČO: 36 857 033, proti žalovaným: v 1/ rade WILDMAR spol. s r.o., so sídlom Teplická 1446/53, 039 01 Turčianske Teplice - Diviaky, IČO: 47 593 890, v 2/ rade W. L., nar. XX.XX.XXXX, bytom G. XXXX/XX, XXX XX G. G. - X., zastúpený občianskym združením: CSP Turčianske Teplice, so sídlom Teplická 1446/53, 039 01 Turčianske Teplice, IČO: 52 103 901, v konaní o zaplatenie 3.291,60 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného v 1/ rade a žalovaného v 2/ rade proti rozsudku Okresného súdu Martin č.k. 18Cb/16/2020-158 zo dňa16. decembra 2020, takto

r o z h o d o l :

Rozsudok Okresného súdu Martin č.k. 18Cb/16/2020-158 zo dňa 16. decembra 2020 v napadnutom výroku I., ktorým bola uložená povinnosť žalovaným v rade 1/ a 2/ zaplatiť žalobcovi 3.291,60 Eur spolu s úrokom z omeškania v sadze 9 % ročne zo sumy 422,- Eur odo dňa 11.1.2017 do zaplatenia, zo sumy 422,- Eur odo dňa 10.2.2017 do zaplatenia, zo sumy 422,- Eur odo dňa 10.3.2017 do zaplatenia, zo sumy 422,- Eur odo dňa 10.4.2017 do zaplatenia a zo sumy 759,60 Eur odo dňa 25.5.2020 do zaplatenia, do troch dní od právoplatnosti rozsudku a vo výrokoch III., IV. o trovách prvoinštančného konania p o t v r d z u j e .

Žalobca m á proti žalovaným v rade 1/a 2/ n á r o k na náhradu trov odvolacieho konania spoločne a nerozdielne.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom prvoinštančný súd (ďalej aj len „ okresný súd“) výrokom I. rozhodol tak, že žalovaní v rade 1/ a 2/ sú povinní, spoločne a nerozdielne, zaplatiť žalobcovi sumu 3.291,60 Eur spolu s úrokom z omeškania v sadze 9 % ročne zo sumy 422,- Eur odo dňa 11.1.2017 do zaplatenia, zo sumy 422,- Eur odo dňa 10.2.2017 do zaplatenia, zo sumy 422,- Eur odo dňa 10.3.2017 do zaplatenia, zo sumy 422,- Eur odo dňa 10.4.2017 do zaplatenia a zo sumy 759,60 Eur odo dňa 25.5.2020 do zaplatenia, do troch dní od právoplatnosti rozsudku, výrokom II. vo zvyšku žalobu zamietol a výrokom III. žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania proti žalovaným v rade 1/ a 2/, spoločne a nerozdielne, v rozsahu 100 %a výrokom IV. vyslovil, že o výške náhrady trov konania rozhodne Okresný súd Martin samostatným uznesením po právoplatnosti rozsudku.

2. Okresný súd rozhodol platobným rozkazom č.k. 18Cb/16/2020-40 zo dňa 28.4.2019, proti ktorému podali žalovaní spoločne odpor (č.l. 48 spisu). Okresný súd vykonal dokazovanie listinami doloženými do spisu, vypočul splnomocnenú zástupkyňu žalovaného v rade 2/ a zistil, že žalobca ako veriteľ uzatvoril so žalovaným v rade 1/ ako dlžníkom a žalovaným v rade 2/ ako dlžníkom č. 1 Zmluva o revolvingovom

úvere č 228337 11784 dňa 17.9.2015 (ďalej aj len „Zmluvy“). Za žalovaného v rade 1/ konal pri podpise tejto zmluvy konateľ W. L., ktorý je ako fyzická osoba dlžník č. 1 a žalovaný v rade 2/.

3. S poukazom na vykonané dokazovanie a právnu úpravu § 261 ods. 1 Obchodného zákonníka zák. č. 513/1991 Zb. (ďalej aj len „OBZ“), § 261 ods. 7 OBZ, § 344 OBZ, § 397 OBZ, § 497 OBZ, § 502 ods. 1 OBZ, § 502 ods. 2 OBZ, § 503 ods. 1, 2 OBZ, § 503 ods. 3 OBZ, § 504 OBZ, § 506 OBZ, § 544 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka zák. č. 40/1964 Zb. (ďalej aj len „OZ“), § 565 OZ, § 581 ods. 3 OZ, okresný súd žalobe čiastočne vyhovel.

4. Okresný súd na základe vykonaného dokazovania mal preukázané, že medzi žalobcom ako veriteľom, žalovaným v rade 1/ ako dlžníkom a žalovaným v rade 2/ ako spoludlžníkom bola uzatvorená Zmluva o úvere v zmysle § 497 a nasl. OBZ. Predmetný zmluvný vzťah okresný súd posúdil v zmysle § 261 ods. 1 OBZ ako obchodno-záväzkový vzťah, vo vzťahu k žalovanému 2/ aj pri aplikácii § 261 ods. 7 OBZ. Na posúdenie predmetného vzťahu ako obchodno-záväzkového medzi žalobcom a žalovaným v rade 1/ bola splnená podmienka v zmysle § 261 ods. 1 OBZ, že ide o vzťah medzi podnikateľmi, právnickými osobami, teda podnikateľmi v zmysle § 2 ods. 2 písm. a) OBZ, podľa ktorého podnikateľom podľa tohto zákona je osoba zapísaná v obchodnom registri, pri ich podnikateľskej činnosti, pričom sa nevyžaduje, aby išlo o vzťah, ktorým sa bezprostredne realizuje predmet podnikania. Podľa čl. 1/1.1., predmetom zmluvy je poskytnutie úveru na účely výkonu podnikateľskej činnosti dlžníka, ktorým dlžníkom je označený žalovaný v rade 1/, teda právnická osoba podnikateľ. Žalovaný 1/ je aj žiadateľom o úver podľa žiadosti zo dňa 16.9.2015, kde úver žiadal ako prevádzkový úver. Výpisom z OR žalovaného v rade 1/ bolo preukázané, že jeho konateľom je W. L., ktorý konal za žalovaného v rade 1/ pri podpise zmluvy o úvere ako štatutárny zástupca žalovaného v rade 1/ podpísal aj žiadosť o úver na č.l. 76 spisu. Potom vzťah žalovaného v rade 2/ okresný súd vyhodnotil v zmysle § 261 ods. 7 OBZ, v zmysle ktorého sa režimom Obchodného zákonníka spravujú aj zabezpečovacie záväzky; v tejto súvislosti okresný súd odkázal aj na vyjadrenie žalobcu. Žalovaného v rade 2/ nemožno považovať za spotrebiteľa v zmysle právnej úpravy o ochrane spotrebiteľa, preto ani úpravu ochrany spotrebiteľa nemožno aplikovať na daný zmluvný vzťah.

5. V odôvodnení napadnutého rozsudku okresný súd uviedol, že hoci bola zmluva označená ako Zmluva o revolvingovom úvere č 228337-11784, v spore nebolo preukázané, že bol poskytnutý revolvingový úver, ale jednorazový, poskytnutý na podnikateľský účet žalovaného v rade 1/, ktorá skutočnosť dotvrdzuje charakter vzťahu ako obchodno-záväzkového vzťahu a nie spotrebiteľského, ako argumentovali žalovaní v rade 1/ a 2/ v odpore a na pojednávaní splnomocnená zástupkyňa žalovaného v rade 2/. Bolo preukázané výpisom z podnikateľského účtu žalovaného v rade 1/, že dňa 18.9.2015 bola na tento účet prijatá od žalobcu jednorazová platba 3.600,- Eur.

6. Okresný súd na základe vykonaného dokazovania zaviazal žalovaného na zaplatenie nesplateného úveru, ktorý bol dohodnutý v čl. 1./1.1. vo výške 7.596,- Eur. Bolo preukázané obsahom žaloby, prehľadom splátok a žalovaní nepopreli, že dlžník zo zmluvy o úvere zaplatil sumu 5.064,- Eur. Rozdiel 2.532,- Eur žalovaní v rade 1/ a 2/ ku dňu rozhodnutia nezaplatili. Vzhľadom na to, že § 503 OBZ je dispozitívnym ustanovením, pre dobu splatnosti úroku z úveru je rozhodujúci obsah zmluvy, teda doba splatnosti, ktorú si strany dojednali v zmluve. V prejednávanej veci tak zmluvné strany urobili v dojednaní čl. 4/4.1, že odmena vo výške 3.996,- Eur, ktorá predstavuje úroky za poskytnutie úveru, je splatná ku dňu poskytnutia úveru a súčasne dojednali v čl. 9/9.1. započítanie vzájomných pohľadávok vyplývajúcich z tejto zmluvy, a to pohľadávky dlžníka podľa čl. 1./1.1, ktorou pohľadávkou bol jeho nárok voči žalobcovi, ako veriteľovi zo zmluvy o úvere, aby mu poskytol do 8 dní úver vo výške 7.956,- Eur, to bola pohľadávka žalovaného v rade 1/ a túto započítal dohodou podľa čl. 9/9.1 a § 581 ods. 2 OZ s pohľadávkou žalobcu na zaplatenie úroku z úveru, ktorého splatnosť bola dohodnutá ku dňu poskytnutia úveru - pohľadávka žalobcu predstavovala úroky 3.996,- Eur, splatné ku dňu poskytnutia úveru. Žalobca dôvodne vyplatil rozdiel, sumu 3.600,- Eur, na podnikateľský účet žalovaného v rade 1/, v zmysle zmluvných podmienok zmluvy o úvere. Okresný súd sa nestotožnil s argumentáciou žalovaných o tom, že zaplatili úroky z nečerpanej sumy, keď bolo preukázané, že na základe započítania dohodou, v zmysle § 581 OZ, zmluvné strany započítali vzájomné pohľadávky, ako je uvedené vyššie, keď § 503 OBZ, ako dispozitívne ustanovenie, umožňuje zmluvným stranám zmluvy o úvere, aby si dohodli dobu splatnosti úroku, čo zmluvné strany aj urobili; v zmysle tejto dohody došlo k zániku pohľadávky žalobcu voči žalovanému na zaplatenie úroku z úveru ku dňu poskytnutia tohto úveru (viď ods. 35), preto bola žalovanému v rade 1/ na jeho podnikateľský účet vyplatená suma 3.996,- Eur. Uvedené bolo dôvodné

vyhodnotiť ako poskytnutie úveru žalovanému v rade 1/ na výšku úroku, ktorý banka pripočítala ako svoju pohľadávku k poskytnutému úveru, teda nie v zmysle argumentácie žalovaného o neposkytnutí úveru v dohodnutej výške podľa čl. 1/1.1. Žalovaný v rade 1/ je povinný vrátiť žalobcovi nesplatenú časť úveru, sumu 2.532,- Eur, ako zmluvný nárok žalobcu, spoločne a nerozdielne so žalovaným v rade 2/, v súlade s § 511 OZ, podľa ktorého, ak právnym predpisom alebo rozhodnutím súdu je ustanovené alebo účastníkmi dohodnuté alebo ak to vyplýva z povahy plnenia, že viac dlžníkov má tomu istému veriteľovi splniť dlh spoločne a nerozdielne, je veriteľ oprávnený požadovať plnenie od ktoréhokoľvek z nich. Ak dlh splní jeden dlžník, povinnosť ostatných zanikne.

7. Okresný súd v odôvodnení napadnutého rozsudku uviedol, že žalobca nepreukázal okresnému súdu, že došlo k zosplatneniu celého dlhu k dátumu, ako to uviedol v žalobe, listom zo dňa 26.12.2016. Predmetným listom žalobca žalovanému v rade 2/ iba oznámil, aby zaplatil omeškané splátky a v prípade, ak tieto nezaplatí, žalobca bude nútený - postupovať podľa čl. 2 tohto pokusu o zmier, že bude oprávnený v súlade s príslušnými ustanoveniami zmluvy zosplatniť všetky záväzky, ktoré sa stanú splatnými v budúcnosti. Z obsahu predmetného listu je zrejmé, že žalobca ešte neuplatnil právo podľa § 565 OZ, lebo týmto listom len upozorňuje žalovaného, že ak omeškané splátky nezaplatí, „...budeme nútení ďalej postupovať podľa čl. 2 tohto pokusu o zmier...“, t.j. až v budúcnosti uplatní, teda neuplatňuje už predmetným listom právo podľa § 565 OZ. Zmluvným ustanovením, podľa ktorého žalobca mohol uplatniť takéto právo, je dojednanie čl. 12/12.3 pod písm. b/, ktoré okresný súd vyhodnotil ako dohodu v zmysle § 565 OZ. Avšak strata výhody splátok podľa uvedeného zákonného ustanovenia nenastáva priamo zo zákona, ale záleží od veriteľa, či toto právo uplatní a vyzve dlžníka na zaplatenie celého zvyšku pohľadávky. Právo veriteľa požadovať zosplatnenie celej pohľadávky podľa uvedeného ustanovenia je časovo obmedzené tak, že veriteľ ho môže použiť najneskôr do splatnosti najbližšej nasledujúcej splátky, čo žalobca neurobil - viď odôvodnenie vyššie. Lebo predmetný list nie je výzvou, žiadosťou o zaplatenie celej pohľadávky pre nesplnenie dlžnej splátky, s ktorou je dlžník v omeškaní. Dlžník mohol naďalej splácať úver podľa dohodnutého splátkového kalendára. Zhodnými vyjadreniami strán sporu bolo preukázané, že žalovaný v rade 1/ ako dlžník a žalovaný v rade 2/ ako spoludlžník nezaplatili 13. až 18. splátku, splatné v dňoch 9.11.2016, 9.12.2016, 9.1.2017, 9.2.2017, 9.3.2017 a 9.4.2017, dostali sa do omeškania s jednotlivými splátkami dňom nasledujúcom po dni ich splatnosti. Žalobca uplatnil v žalobe úrok z omeškania až odo dňa 11.1.2017. Súd v súlade s § 216 ods. 1 CSP, podľa ktorého, súd je viazaný žalobným návrhom žalobcu, a nešlo o situáciu v zmysle § 216 ods. 2 CSP, priznal aj za nezaplatenú splátku, ktorá bola splatná dňa 9.1.2017, úrok z omeškania, ako bol uplatnený v žalobe, od 12.1.2017 do zaplatenia a za omeškanie s každou ďalšou splátkou súd priznal úrok z omeškania dňom nasledujúcim po dni jej splatnosti. Vo zvyšku nárok na úrok z omeškania zamietol.

8. Okresný súd uviedol, že žalobca si uplatnil nárok na zaplatenie zmluvnej pokuty za omeškanie so splátkou č. 13 a 14 dôvodne, nakoľko splátku č. 13 a 14 žalovaní v rade 1/ a 2/ neuhradili, uvedené ani netvrdili. Preto podľa okresného súdu, žalobcovi vznikol nárok na zaplatenie zmluvnej pokuty za omeškanie so splátkou č. 13, ktorú žalobca vyúčtoval žalovanému v rade 2/ vo fa č. 916003059 a za omeškanie so splátkou č. 14 vo fa č. 916003183, v súlade s dojednaním čl. 12/12.1, nakoľko došlo k porušeniu zmluvnej povinnosti žalovaných, pre ktorú bola dohodnutá zmluvná pokuta vo výške 5 % z nominálnej výšky úveru. Žalobca dôvodne vyúčtoval v predmetných faktúrach zmluvnú pokutu v sadzbe 5 % z nominálnej výšky úveru, nakoľko nominálna výška úveru bola dohodnutá v čl. 1/1.1 vo výške 7.596,- Eur, z ktorej 5 % predstavuje vyúčtovanú sumu 379,80 Eur v súlade s čl. 12/12.1 a § 544 ods. 1 OZ, lebo bolo preukázané porušenie zmluvnej povinnosti, pre prípad porušenia ktorej dojednali zmluvné strany zmluvnú pokutu. Bol naplnený aj zákonný predpoklad § 544 ods. 2 OZ, písomná dohoda v dojednaní čl. 12/12.1, v ktorom bol určený spôsob určenia zmluvnej pokuty ako 5 % z nominálnej hodnoty úveru. V čl. 12/12.2 zmluvné strany dohodli splatnosť zmluvnej pokuty a z tejto dohody o splatnosti okresný súd vychádzal aj pri vyhodnotení nároku na úrok z omeškania s jej zaplatením. Zmluvná pokuta podľa čl. 12/12.1 je splatná do 10 dní odo dňa vystavenia faktúry. Bolo potrebné však, aby táto faktúra bola žalovaným doručená. Pri namietaní tejto skutočnosti žalovanými v rade 1/ a 2/ v odpore proti platobnému rozkazu, a teda nedoručenie predmetných faktúr pred podaním žaloby na súd, okresný súd vychádzal z doručenia týchto faktúr žalovaným v rade 1/ a 2/ spolu s doručením platobného rozkazu a žaloby dňa 14.5.2020 (doručenky na č.l. 44 a 45 spisu). Splatnosť potom nastala 10 dní od doručenia tejto faktúry, t.j. 24.5.2020, žalovaní v rade 1/ a 2/ sa dostali do omeškania so zaplatením zmluvnej pokuty dňom 25.5.2020, preto okresný súd priznal úrok z omeškania so zaplatením zmluvnej pokuty odo dňa 25.5.2020 do zaplatenia a vo zvyšku nároku na zaplatenie úroku z omeškania za omeškanie s úhradou ZP zamietol.

9. K vznesenej námietke premlčania žalovanými v rade 1/ a 2/ spoločne v odpore proti platobnému rozkazu okresný súd uviedol, že pre čiastkové plnenie v konajúcej veci - plnenie podľa dohodnutého splátkového kalendára, plynula premlčacia doba pre každú splátku samostatne (§ 392 ods. 2 OBZ). Najstaršia nesplatená splátka bola splatná dňa 9.11.2016 (v poradí trinásta, zaplatených bolo 12). Premlčacia doba pre túto splátku začala plynúť 10.11.2016 a štvorročná premlčacia doba podľa § 397 OBZ uplynula 10.11.2020. Žaloba bola podaná na Okresný súd Martin dňa 21.2.2020, teda pred uplynutím premlčacej doby. Potom ani každá ďalšia splátka nemohla byť premlčaná, ani zmluvná pokuta, ktorá bola podľa dohody o splatnosti v čl. 12/12.2, splatná až 24.5.2020. Nároky boli na súde uplatnené v štvorročnej premlčacej dobe podľa § 397 OBZ. V zmysle § 504 OBZ je dlžník povinný vrátiť poskytnuté peňažné prostriedky v dojednanej lehote. Dlžník spravidla vracia úver postupne podľa dohodnutého splátkového kalendára. Lehota na vrátenie úveru môže byť určená aj ako určitý deň. Zmluvné strany dohodli v čl. 2/2.1., že poskytnutý úver dlžník vráti podľa splátkového kalendára, v 18 splátkach, počnúc prvou splátkou 9.11.2015. Okresný súd poukázal aj na dojednanie v čl. 12/12.3. písm. b/, kde zmluvné strany dojednali, kedy je dlžník povinný vrátiť poskytnuté peňažné prostriedky pre prípad, ak nastane skutočnosť, že dlžník neuhradí splátku podľa dojednaného (aktuálneho) splátkového kalendára riadne a včas, odchylne od § 506 OBZ. Zmluvné strany si tak upravili následky porušenia povinnosti hradiť splátky riadne a včas odchylne od § 506 OBZ, ktoré ustanovenie má dispozitívny charakter. Zmluva o úvere spravidla obsahuje splátkový kalendár, z ktorého je zrejmý dátum splatnosti jednotlivých splátok; spravidla obsahuje aj dôsledky jeho nedodržania. Len v prípade, ak v zmluve absentuje úprava dôsledkov omeškania s platením splátok úveru (čo nie je daný prípad), len vtedy sa uplatní úprava dôsledkov omeškania dlžníka obsiahnutá v § 506 OBZ.

10. Zdôraznil okresný súd, že v čl. 12./12.3. spojka „a“ medzi možnosťami pod písm. a/ až c/ neznamená, že možno uplatniť možnosti a/ až c/ v prípade porušenia uvedenej zmluvnej povinnosti kumulatívne; spojku „a“ okresný súd vyhodnotil ako rovnocenné možnosti, ktoré môže veriteľ v takom prípade uplatniť. Preukázateľne veriteľ neodstúpil od zmluvy ani jednostranne zmluvu okamžite nevypovedal, avšak nenastali ani právne účinky dojednania podľa písm. b/ uvedeného zmluvného dojednania, lebo žalobca nepreukázal naplnenie zákonných predpokladov § 565 OZ, a teda nevyzval žalovaných na zaplatenie celého dlhu relevantným spôsobom (viď aj ods. 68).

11. V súvislosti s návrhom žalovaných vyhodnotenia okolností uzatvárania zmluvy o úvere okresný súd odkázal aj na argumentáciu žalobcu „(viď odsek 24, 29 napadnutého rozsudku okresného súdu), na obsah žiadosti o poskytnutie úveru na č. l. 76/rub a ďalšiu žiadosť o úver na č.l. 76 (viď ods. 42 napadnutého rozsudku okresného súdu), na samotnú zmluvu o úvere (ods. 31 a nasl.), ktorými bolo okresnému súdu dostatočne preukázané uzatvorenie zmluvy s obsahom v zmysle žiadosti zo dňa 16.9.2015, ktorú žalovaný v rade 1/ podpísal a následne dňa 17.9.2015 aj zmluvu o úvere, preto nebolo potrebné vykonať dokazovanie v zmysle návrhu žalovaného. „Bolo dôvodné vychádzať aj z charakteru záväzkového vzťahu medzi zmluvnými stranami, ako obchodného záväzkového vzťahu, keď nepochybne vo sfére podnikania a obchodno-záväzkových právnych vzťahoch sa predpokladá profesionálna úroveň, na ktorú je na mieste apelovať aj pri kreovaní obchodno-záväzkových vzťahov, tak, ako to bolo aj v danej veci medzi žalobcom a žalovaným v rade 1/ ako podnikateľom, a žalovaným 2/ - k tomu viď aj argumentáciu žalobcu vo vyjadrení k odporu - viď odsek 16, 17, pri súčasnej aplikácií § 261 ods. 7 OBZ.“

12. Okresný súd uviedol, že žalobca a žalovaný v rade 1/ ako podnikatelia prejavili svoju vôľu s uzatvorením zmluvy jej podpísaním, žalobca dňa 16.9.2015 a žalovaný v rade 1/ ako podnikateľ dňa 17.9.2015, toho istého dňa aj žalovaný v rade 2/ ako spoludlžník. Z takto prejavenej vôle zmluvných strán súd vychádzal aj v súlade s § 35 ods. 2 OZ, lebo prejavená vôľa, ktorú zmluvné strany aj naplnili po vzniku zmluvy, čo preukazuje vyplatenie úveru na podnikateľský účet žalovaného v rade 1/ v dohodnutej sume po započítaní pohľadávok a žalovaný aj plnil, síce v omeškaní, mesačné splátky v dohodnutej výške, nebola prejavená vôľa v tejto zmluve v rozpore s jej jazykovým prejavom, ani čo do spôsobu čerpania fin. prostriedkov, zaplatenia odplaty - úroku z úveru, t.j. započítaním, ktorá skutočnosť bola tiež dôvodom, prečo nebolo nutné vykonať dokazovanie výsluchom svedkov v zmysle návrhu žalovaného o okolnostiach uzatvárania zmluvy, naviac za situácie, že žalovaní opakovane uzatvárali so žalobcom úverové zmluvy s obdobným obsahom, ako na to upozornil žalobca (ods. 29 napadnutého rozsudku okresného súdu) a žalovaní uvedené ani nepopreli a pripojil ďalšiu žiadosť o úver, podpísanú žalovaným v rade 1/ (ods. 42 napadnutého rozsudku okresného súdu), označil aj súdne konanie na Okresnom súde

Martin, sp.zn. 18Cb/14/2020, v ktorom žalobca uplatnil proti žalovaným nároky z inej úverovej zmluvy, s obdobnými zmluvnými podmienkami ako v konajúcej veci. Pokiaľ žalovaní v rade 1/ a 2/ namietali úžeru v súvislosti s dohodnutým úrokom z úveru, tak okresný súd v tejto súvislosti poukázal na právnu úpravu § 502 ods. 1 OBZ, podľa ktorého, od doby poskytnutia peňažných prostriedkov je dlžník povinný platiť z nich úroky v dojednanej výške, inak v najvyššej prípustnej výške ustanovenej zákonom alebo na základe zákona. Okresný súd uviedol, že zákon neustanovuje najvyššiu prípustnú výšku úroku z úveru. Iba v prípade, že úroky nie sú dohodnuté a zákon najvyššiu prípustnú výšku neustanovuje, je dlžník podľa tohto zákonného ustanovenia povinný platiť obvyklé úroky požadované za úvery, ktoré poskytujú banky v mieste sídla dlžníka v čase uzavretia zmluvy. Podstatné pre prejednávanú vec bolo, že zmluvné strany zmluvy o úvere dojednali výšku úrokov pevnou sumou, vo výške 3.996,- Eur, pri dohodnutom úvere vo výške 7.596,- Eur. Uvedená suma úroku predstavuje zaokrúhlene 53 % zo sumy dohodnutého úveru; podľa doby splácania 18 mesiacov, predstavuje mesačný úrok cca 3 % a ročný úrok 36 %, ktorý okresný súd nevyhodnotil v zmysle právnej úpravy § 3 ods. 1 OZ a neaplikoval § 265 OBZ. „Teda nevyhodnotil dohodnutý úrok z úveru ako neprimeraný, lebo banky v rozhodnom čase poskytovali úvery pre podnikateľov od 13 do 18 % ročne, dohodnutý úrok z úveru potom predstavoval cca dvojnásobok úroku, za ktorý banky poskytovali úvery podnikateľom, čo podľa názoru nie je v rozpore s § 3 ods. 1 OZ. Pretože medzi stranami bol dohodnutý úrok, dlžník teda nebol povinný platiť obvyklé úroky požadované za úvery, ktoré poskytovali banky v mieste sídla dlžníka v čase uzavretia zmluvy. Aj podľa názoru súdu, úrok je vecou dohody, ako je to primárne uvedené v ust. § 502 OBZ. Ak sa zdal žalovanému v rade 1/ úrok vysoký, potom nemal zmluvu o úvere uzatvárať, prípadne mohol vyhľadať veriteľa (banku), ktorý poskytuje úvery s nižšou úrokovou sadzbou. Aj keď súd akceptuje, že výška úrokov nie je závislá len od dohody účastníkov zmluvy o úvere, isté obmedzenia existujú, ktoré vyplývajú z § 3 ods. 1 OZ, pričom neprimerané vysoké úroky ako úžeru rieši aj Trestný zákonník v ust. § 235, avšak ani táto právna úprava nerieši výšku úrokov; je podstatné uviesť aj, že hodnoty úrokov sú závislé od druhu úverov, sumy a dĺžky splácania, spôsobu ich zabezpečenia a v konajúcej veci nebolo čerpanie úveru viazané na dohodnutý účel úveru a teda jeho použitie nebolo žiadnym spôsobom obmedzované a úver v konajúcej veci ani nebol osobitným spôsobom zabezpečený, iba dohodou so spoludlžníkom, ktorá okolnosť, podľa názoru súdu, ovplyvňuje výšku úroku.“ O trovách konania okresný súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP.

13. Proti rozsudku okresného súdu podali odvolanie žalovaní, a to č.l. 177 a nasl. spisu, ktoré bolo odoslané 31. decembra 2020, je opatrené prezenčnou pečiatkou okresného súdu dňa 4.1.2021 (č.l. 177 a nasl. spisu v spojení s podaním na č.l. 186 a nasl. spisu). V uvedenom odvolaní žalovaní namietali, že prejednávajúca sudkyňa porušila ústavného právo žalovaného spotrebiteľa na súdnu ochranu a priznala dodávateľovi žalobcovi úžeru, čo je v demokratickom právnom štáte netolerovateľné. Odvolanie bolo podané proti výrokovej časti 1 a 3 napadnutého rozsudku. Odvolatelia namietali, že napadnutý rozsudok okresného súdu je nezákonný, zmätočný, nepreskúmateľný, v rozpore s úniovým právom a súd priznal žalobcovi úžeru, čo je v právnom štáte netolerovateľné. Súd prvej inštancie priznal žalobcovi právo z neplatných právnych úkonov, pričom sa má za to, že z neplatného právneho úkonu nevznikne platný právny úkon ani právo, pričom napadnutý rozsudok je nezákonný, zmätočný, nepreskúmateľný a priznávajúci žalobcovi úžeru. Namietali odvolatelia, že žalobca nikdy neposkytol úver vo výške 7.596,- Eur, aj keď podľa žiadosti o úver v bode 5. údaje o požadovanom úvere Eur, je uvedená nominálna hodnota úveru 7.596,- Eur, nikdy takýto úver žalovaní v sume 7.596,- Eur nedostali. Žalobca nedodržal svoj návrh, poskytnúť úver vo výške 7.596,- Eur a teda zmluva nevznikla. Žalovaní tvrdili v odvolaní, že žaloba nemá platný právny titul na žalovaný nárok, žalobca neuniesol dôkazné bremeno, neosvedčil právny dôvod žaloby a okresný súd bol povinný žalobu zamietnuť z úradnej povinnosti.

14. Žalovaní namietali závery vyslovené okresným súdom v ods. 32. odôvodnenia napadnutého rozsudku, že mal byť poskytnutý úver na podnikateľské účely. Peňažné prostriedky sa poskytovali na súkromné účely a keď sa stretol žalovaný v 2/ rade so sprostredkovateľom žalobcu, ten uviedol, že lepšie to bude dať na firmu, lebo inak mu tento úver neposkytnú. Všetky formuláre vypisoval sprostredkovateľ žalobcu a žalovaný 2/, keď chcel úver dostať, tak popodpisoval také formuláre, ako mu sprostredkovateľ žalobcu p. X. predložil. Všetky tieto skutočnosti uviedli žalovaní 1/ a 2/ v odpore. Tiež namietali žalovaní ods. 67. napadnutého rozsudku, pretože súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, aby bol zistený skutkový stav, bolo potrebné predvolať svedka, sprostredkovateľa žalobcu p. X., tak ako navrhoval žalovaný v rade 2/, ktorý jediný sa zúčastnil za žalobcu pri uzatváraní predmetnej zmluvy.

15. Namietali žalovaní, že napadnutý rozsudok okresného súdu je nepreskúmateľný a založený na nesprávnom a spornom zistení skutkového stavu a žalovaným boli odňaté procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu ich práv na spravodlivý proces. Žiadali napadnutý rozsudok okresného súdu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

16. Žalovaní uviedli, že proti výrokom I. a III. v celom rozsahu podávajú v zákonnej lehote odvolanie, a to podľa § 365 CSP ods. 1 písm. a), b), d), e), f), g), h) a z dôvodu, že neboli splnené procesné podmienky, okresný súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, a tiež, že prostriedky procesného útoku a procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v konaní použiť, pretože sa týkajú procesných podmienok, má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci a bez svojej viny ich žalovaní nemohli uplatniť. Namietali, že neboli teda splnené procesné podmienky, okresný súd bol povinný podrobiť súdnej kontrole každú spotrebiteľskú zmluvu, pričom poukázal na Smernicu Rady 93/13/EHS, podľa ktorej vzhľadom na povahu a význam všeobecného záujmu, na ktorom sa zakladá ochrana spotrebiteľov, ktorú Smernicu 93/13 zabezpečuje jej čl. 6 musí byť považovaný za ustanovenie, ktoré je rovnocenné s vnútroštátnymi pravidlami, ktoré v rámci vnútroštátneho právneho poriadku majú právnu silu noriem verejného poriadku. Je úlohou dotknutého vnútroštátneho súdu prihliadať na absolútnu neplatnosť právneho úkonu z úradnej povinnosti.

17. Okresný súd nesprávne podľa odvolateľov posúdil vec, neoprel napadnutý rozsudok o príslušné normy, premlčané právo zo spotrebiteľskej zmluvy nemožno vymáhať ani ho platne zabezpečiť. Ust. § 151j ods. 2 Občianskeho zákonníka tým nie je dotknuté. Zmeniť obsah premlčaného práva zo spotrebiteľskej zmluvy, nahradiť ho novým právom alebo obnoviť jeho vymáhateľnosť možno len na základe právneho úkonu dlžníka, ktorý o premlčaní vedel. Zdôraznili v odvolaní, že odplata nebola dojednaná v súlade so zákonom, ide o neplatný právny úkon. Žalobca sa domáhal odplaty za to, čo neposkytol, je to v rozpore so zákonom, prieči sa to dobrým mravom. Na podporu svojich tvrdení citovali ustanovenia z Nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z. Napadnutý rozsudok je podľa žalovaných nezákonný, neodôvodnený, neprimerane prísny, nevyvážený a rozsudkom bolo porušené právo na spravodlivý proces. Rozsudok trpí vadami, závery sú extrémne inkonzistentné. Citovali z čl. 3 ods. 1 CSP, čl. 152 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 154c ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, ďalej čl. 19 ods. 1 Zmluvy o Európskej únii, čl. 47 Charty základných práv Európskej únie. Z ústavného hľadiska nie je možné aprobovať a tolerovať výkon verejnej moci, ktorá je prostým uplatnením formálne predvídaného oprávnenia orgánu verejnej moci, bez toho, že by bol sledovaný zákonom predpokladaný a racionálny účel, ku ktorému konkrétny výkon z verenej právomoci smeruje. Tiež poukázali na čl. 2 ods. 2 Ústavného zákona č. 23/1991, Listiny základných práv a slobôd.

18. Okresný súd svojimi zisteniami bez vykonania rozhodovania, podľa odvolateľov, došiel k extrémnemu nesúladu, neprihliadol na vzájomné vzťahy, jednotlivých do úvahy pripadajúcich argumentov, nerešpektoval kogentné normy, výklad a aplikácia právnych predpisov je v extrémnom nesúlade, poukázal na právo každého účastníka na odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ak sa súd nevysporiadal, tak ide o arbitrárne rozhodnutie. Poukázali na to, že okresný súd sa nevysporiadal so skutočnosťami, listom zo dňa 26.12.2016, ktorý nebol žalovanému nikdy doručený, namietal odôvodnenie v ods. 16. napadnutého rozsudku a poukázali na to, že nie je možné aplikovať na prejednávanú vec rozsudok Krajského súdu v Bratislave, pretože súd nie je viazaný odôvodnením tohto rozhodnutia, a tiež poukázal na Smernicu 93/13EHS. Zotrvali na stanovisku, že napriek odôvodneniu v ods. 18. a 25. je sporné, aký úver mali žalovaní dostať. Mali za to, že vyjadrenia žalobcu sú zmätočné, „Ako je uvedené v bode 34. odôvodnenia napadnutého rozsudku zmluvná odmena mala predstavovať úroky za poskytnutie úveru a zároveň zmluvná odmena mala predstavovať 3.996,- Eur a mala byť splatná ku dňu poskytnutia úveru. Takto zistený skutkový stav je sporný, pretože Žiadosť a Zmluva boli podpísané pred poskytnutím úveru, pričom sumu 7.596,- Eur žalobca nikdy neposkytol a rozdielom sumy 7.596,- Eur a sumy 3.996,- Eur je suma 3.600,- Eur, pričom akékoľvek započítanie ako je uvedené v bode 35. odôvodnenia napadnutého rozsudku s poukazom na či. 9/9,1 zmluvy je irelevantné. Z uvedených skutočností vyplýva jednoznačne,

že úver bol vo výške 3.600,- Eur. Tento bol poskytnutý a bol v celej sume zaplatený. Celkom úhrady boh vo výške 5.064,- Eur. Pričom rozdielom týchto súm 5.064,- Eur a 3.600,- Eur t.j. 1464,- Eur túto sumu dostal žalobca naviac ako úrok, čo činí približne 40,66%. Súd uviedol v bode 75. odôvodnenia napadnutého rozsudku, že dlžník mal povinnosť platiť úroky v dojednanej výške, pričom dojednaná výška úroku nebola v zmluve, inak v najvyššej prípustnej výške ustanovenej zákonom, pričom súd uviedol v bode 75, že zákon neustanovuje najvyššiu prípustnú výšku úroku z úveru, čo je nesprávne odôvodnenie, pretože v ďalšej vete súd uviedol, že úroky ak nie sú dohodnuté je povinnosť platiť obvyklé úroky čo rozhodne nie je 36 %, pričom ide o zmätočné odôvodnenie v bode 75., pretože odplata 3.996,- Eur z úveru 3.600,- Eur nemohla byť dojednaná, pretože by išlo o viac ako 100% úroky, čo rozhodne úžera je a ide o rozpor so zákonom a prieči sa to dobrým mravom. Pre takéto odôvodnenie ako je odôvodnenie súdu v bode 75. napadnutého rozsudku o odplate, ktorý je viac ako 100 % neexistuje žiadna platná právna norma a súd takéto dojednanie v zmluve mal vyhodnotiť ako neplatne“.

19. Citovali odvolatelia v odvolaní z rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 6Cdo 89/2017 a zdôraznili, že právo na verejné prejednanie sporu za prítomnosti strán, právo vyjadriť sa ku všetkým dôkazom, na riadne odôvodnenie, predvídateľnosť súdneho rozhodnutia sú základné práva sporových strán. Zdôraznili, že žiadali okresný súd o verejné prejednanie sporu za prítomnosti strán, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom, ktorý však neumožnil žalovaným vykonať dôkazy výsluch p. W. a N. na okolnosti uzatvárania zmluvy okresný súd ignoroval. Žiadali, aby bolo nariadené vykonané dôkazov výsluchom strán a výsluchom svedkov. Žiadali, aby odvolací súd písomne oznámil termín verejného vyhlásenia rozsudku.

20. Proti tomuto rozsudku podali žalovaní rozsiahle podanie označené ako odvolanie (v podaní na č.l. 200 a nasl. spisu v spojení s čl. 206 a nasl. spisu), ktorí namietali, že okresný súd porušil ich ústavné právo ako spotrebiteľa na súdnu ochranu. Napadnutý rozsudok je podľa odvolateľov zmätočný, nepreskúmateľný, v rozpore s úniovým právom. Okresný súd priznal žalobcovi úžeru, čo je v právnom štáte netolerovateľné. Poukázali na to, že žalobca nikdy neposkytol úver 7.596,- Eur, aj keď to je v žiadosti uvedené. Je tam uvedená nominálna hodnota úveru, nikdy takýto úver odvolatelia nedostali. Žalobca nedodržal svoj návrh poskytnúť úver vo výške 7.596,- Eur a zmluva nevznikla, žalobca nemá platný právny titul na žalovaný nárok, neosvedčil dôvod žaloby a okresný súd bol povinný z úradnej povinnosti žalobu zamietnuť.

21. Okresný súd podľa odvolateľov nesprávne ustálil v bode 32. odôvodnenia napadnutého rozsudku, že mal byť poskytnutý úver na podnikateľské účely. Žalovaní počas konania uviedli, že peňažné prostriedky potrebovali na súkromné účely a keď sa stretol žalovaný v 2/ rade so sprostredkovateľom, ten uviedol, že lepšie to bude dať na firmu, lebo inak tento úver neposkytnú. Namietali ods. 67. napadnutého rozsudku, pretože súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností. Okresný súd nesprávne podľa žalovaných ustálil v bode 32. odôvodnenia napadnutého rozsudku, že mal byť poskytnutý úver na podnikateľské účely. Peňažné prostriedky žalovaní potrebovali na súkromné účely a keď sa stretol žalovaný v rade 2/ so sprostredkovateľom žalobcu, ten uviedol, že lepšie „to bude dať na firmu“, lebo inak mu tento úver neposkytnú. Všetky formuláre vypisoval sprostredkovateľ žalobcu a žalovaný v rade 2/, keď chcel úver dostať, tak popodpisoval také formuláre, ako mu sprostredkovateľ žalobcu p. X. predložil. Namietali odôvodnenie v ods. 67. napadnutého rozsudku, pretože okresný súd nevykonal navrhnuté dôkazy, pretože na to, aby bol zistený skutkový stav, bolo potrebné predvolať svedka, sprostredkovateľa a žalobcu p. X. W., tak ako navrhoval žalovaný v rade 2/, ktorý jediný sa zúčastnil za žalobcu pri uzatváraní zmluvy. Napadnutý rozsudok je podľa žalovaných nepreskúmateľný a založený na nesprávnom a spornom skutkovom stave. Došlo k porušeniu práv žalovaných.

22. Namietali odvolatelia v odvolaní (č.l. 200 a nasl. spisu), že vo veci boli dané dôvody odvolania podľa § 365 CSP, a to, že neboli splnené procesné podmienky, nesprávnym procesným postupom bolo znemožnené strane žalovaných, aby uskutočnili svoje procesné práva, konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností. Dospel súd prvej inštancie na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam. Zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie rozhodnutie procesného útoku, ktoré neboli uplatnené. Rozhodnutie okresného súdu vychádzalo z nesprávneho právneho posúdenia veci, a tiež sa dôvody v zmysle § 366 CSP týkajú procesných podmienok, má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám,

ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci sa bez svojej viny ich žalovaní nemohli uplatniť v konaní pred okresným súdom.

23. V odvolaní (č.l. 200 a nasl. spisu) odvolatelia uviedli, že súd je povinný podrobiť súdnej kontrole každú spotrebiteľskú zmluvu, pričom poukázal na Smernicu Rady 93/13/EHS, podľa ktorej vzhľadom na povahu a význam všeobecného záujmu, na ktorom sa zakladá ochrana spotrebiteľov, ktorú Smernica 93/13 zabezpečuje jej čl. 6 musí byť považovaný za ustanovenie, ktoré je rovnocenné s vnútroštátnymi pravidlami. Úlohou dotknutého vnútroštátneho súdu je prihliadať na absolútnu neplatnosť právneho úkonu z úradnej povinnosti. Súd nesprávne právne posúdil vec, neoprel napadnutý rozsudok o príslušné právne normy, premlčané právo zo spotrebiteľskej zmluvy nemožno vymáhať ani ho platne zabezpečiť. Ust. § 151 ods. 2 Občianskeho zákonníka tým nie je dotknuté. Zmeniť obsah premlčaného práva zo spotrebiteľskej zmluvy, nahradiť ho novým právom alebo obnoviť jeho vymáhateľnosť možno len na základe právneho úkonu dlžníka, ktorý o tom vedel. Odplata nebola dojednaná v súlade so zákonom. Ide o neplatný právny úkon. Žalobca sa v konaní domáhal odplaty za to, čo neposkytol, čo je v rozpore so zákonom a zároveň citovali odvolatelia Nariadenie vlády č. 87/1995 Z.z., a to § 1 ods. 1 a 2. Podľa žalovaných bolo porušené ich právo na spravodlivý proces, rozsudok nespĺňa kvalitatívne ústavné požiadavky na súdnu ochranu. Napadnutý rozsudok je podľa odvolateľov rozporný s procesnými požiadavkami spravodlivosti. Rozhodnutie je v rozpore s konceptom spravodlivého konania. Zároveň poukázal na to, že odôvodnenie napadnutého rozsudku musí spĺňať kvalitatívne požiadavky presvedčivosti vo vzťahu k stranám sporu. Citovali čl. 3 ods. 1 CSP a tiež čl. 152 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 54c ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, ďalej čl. 19 ods. 1 Zmluvy o Európskej únii, čl. 47 Charty základných práv Európskej únie, poukázali na rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky, pojednávajúcich o princípoch materiálneho právneho štátu. Tiež potrebu v materiálnom zmysle interpretovať čl. 2 ods. 2 Ústavného zákona č. 23/1991, ktorým sa uvádza Listina základných práv a slobôd (ďalej aj len „listina“) vo väzbe na čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 4 ods. 1 listiny. Prijatým riešením okresný súd ako i svojimi zisteniami bez vykonania dokazovania došiel podľa odvolateľov k extrémnemu nesúladu a hodnoteniu dôkazov, napadnutý rozsudok nemá racionálny základ. Okresný súd v rozhodnutí nerešpektoval kogentné normy, ide o arbitrárne rozhodnutie.

24. V odvolaní zotrvali na stanovisku, že je sporné, aký úver mali žalovaní dostať. Zmätočnosť vo vyjadreniach žalobcu spôsobuje neurčitosť zmluvných dojednaní. Osobitne namietali závery vyslovené v ods. 34. odôvodnenia napadnutého rozsudku, kde mali predstavovať úroky za poskytnutie úveru a zároveň zmluvná odmena sumu 3.996,- Eur a táto mala byť splatná ku dňu poskytnutia úveru. Takto zistený skutkový stav je sporný, pretože žiadosť a zmluva boli podpísané pred poskytnutím úveru, pričom sumu 7.596,- Eur žalobca nikdy neposkytol. Rozdielom sumy 7.596,- Eur a sumy 3.996,- je suma 3600,- a akékoľvek započítanie ako je uvedené v ods. 35. odôvodnenia napadnutého rozsudku s poukazom na čl. 9/9.1. zmluvy je irelevantné. Z takýchto skutočností vyplývalo jednoznačne, že úver bol vo výške 3.600,- Eur, bol poskytnutý a v celej sume zaplatený. Rozdielom týchto súm 5.064,- Eur a 3.600,- Eur je 1.460,- Eur. Túto sumu dostal žalobca naviac ako úrok, čo činí 40,66 %.

25. Namietali žalovaní v odvolaní aj ods. 75. odôvodnenia napadnutého rozsudku, v zmysle ktorého dlžník mal povinnosť platiť úroky v dojednanej výške, pričom ak dojednaná výška úroku nebola v zmluve inak v najvyššej prípustnej výške ustanovenej zákonom, pričom okresný súd uviedol v ods. 75. napadnutého rozsudku, že zákon neustanovuje najvyššiu prípustnú výšku úroku z úveru, čo je nesprávne odôvodnenie, pretože v ďalšej vete súd uviedol, že ak úroky nie sú dohodnuté, je povinnosťou platiť obvykle úroky, čo rozhodne nie je 36%, pričom ide podľa žalovaných o zmätočné odôvodnenie v ods. 75. napadnutého rozsudku, pretože odplata 3.996,- Eur z úveru nemohla byť dojednaná, pretože išlo o viac ako 100 % úroky, čo je podľa žalovaných úžera.

26. Zároveň namietali žalovaní, že bolo porušené ich právo na verejné prejednanie sporu za prítomnosti strán sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom, právo na zastúpenie zvoleným zástupcom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia a predvídateľnosť rozhodnutia na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojení so zákazom svojvoľného postupu. Namietali odvolatelia, že žiadali súd na verejné prejednanie sporu za prítomnosti strán právo vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom, okresný súd neumožnil žalovaným vykonať dôkazy, výsluch p. W. a N. na okolnosti o uzavretí zmluvy. Žiadali, aby krajský súd nariadil vykonanie dokazovania výsluchom strán a výsluchom svedkov. Mali za to, že neboli splnené procesné podmienky a žiadali zrušenie napadnutého rozsudku.

27. Vo vyjadrení žalobcu k odvolaniu žalovaných, uviedol, že námietky a dôvody, ktoré uviedli v podanom odvolaní, sú neopodstatnené, nemajú oporu vo vykonaných dôkazoch, žalovaní opakujú svoje tvrdenia, ktoré uvádzali v konaní pred súdom prvej inštancie. Podstatná je skutočnosť, že úverová zmluva bola uzatvorená medzi žalobcom a žalovaným, pričom táto zmluva nie je spotrebiteľskou zmluvou. Postavenie spotrebiteľa nemá právnická osoba, dlžníkom z úverovej zmluvy je právnická osoba, ak pristúpil žalovaný v rade 2/ ako spoludlžník, neznamená to, že má postavenie spotrebiteľa. Poukázal na rozhodnutie Súdneho dvora EÚ C-419/2011, ktorý sa zaoberal čl. 15 ods. 1 Nariadenia Rady ES č. 44/2001 z 22. decembra 2020 o právomoci a uznávaní a výkone rozsudkov. Fyzická osoba, ktorá má úzke podnikateľské väzby alebo väzby spojené s povolaním vo vzťahu k spoločnosti ako sú konateľstvo alebo väčšinový obchodný podiel, nemožno považovať za spotrebiteľa. Žalobca dostatočne preukázal svoj nárok. Žalovaní účelovo bez opory dôkazov sa domáhali a domáhajú posudzovania právneho vzťahu ako spotrebiteľského vzťahu. Zároveň žalobca poukázal na rozhodovaciu činnosť Ústavného súdu a Najvyššieho súdu, ktorí opakovane vo svojej rozhodovacej činnosti poukázali na to, že zmena postoja zmluvnej strany oproti stavu v čase uzavretia zmluvy nie je síce neobvyklá, avšak nie je možné uprednostniť takto zmenený postoj oproti postoju vyjadreného v čase vykonania úkonu, teda zmluvy. Citoval z rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky 3Cdo 81/2011, z rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky I.ÚS 59/2000 a zároveň uviedol, že súd prvej inštancie v rozsudku zrozumiteľným, presvedčivým spôsobom sa vysporiadal s tvrdeniami o výške odplaty za úver so spôsobom i úhrady. Žalobca nesúhlasil s tvrdením, že sa okresný súd nevysporiadal s dôkazmi, pričom poukázal na ods. 74. napadnutého rozsudku.

28. Vyjadrenie žalobcu bolo doručené žalovanému v rade 1/ podľa doručenky č.l. 226a spisu ako i občianskemu združeniu CSP Turčianske Teplice (doručenka na č.l. 226b spisu).

29. K doručenému vyjadreniu žalobcu sa vyjadrili žalovaní v spoločnom podaní na č.l. 243 spisu, ktorý zotrvali na tvrdení, že napadnutý rozsudok okresného súdu je nezákonný, zmätočný, nepreskúmateľný, neodôvodnený, nevyvážený a nezohľadňujúci argumenty ani okolnosti predmetnej veci. Zdôraznili, že pred súdom prvej inštancie neboli splnené procesné podmienky, že žalovaným ako stranám sporu bolo znemožnené uskutočňovať im patriace procesné práva, že zistený skutkový stav neobstojí. Odôvodnenie napadnutého rozsudku nespĺňa zákonom stanovené podmienky podľa § 220 ods. 2 a 3 CSP. Zároveň konštatovali, že súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, nepredvolal navrhnutého svedka X., ktorý sa ako jediný zúčastnil za žalobcu pri uzatváraní zmluvy. Zistený skutkový stav neobstojí a zároveň, pokiaľ žalobca poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp.zn. 3Cdo 81/2011, tak zdôraznili, že súd nie je viazaný odôvodnením rozhodnutia iného súdu. Zotrvali na odvolacom návrhu na zrušenie napadnutého rozsudku, ako i na skutočnostiach uvádzaných v odvolaní.

30. K doručenému vyjadreniu žalovaných sa k momentu rozhodovania krajského súdu žalobca písomne nevyjadril.

31. Krajský súd v Žiline ako súd odvolací (§ 34 CSP) prejednal vec v medziach § 379, § 380 ods. 1 CSP na základe podaného odvolania žalovanými v rade 1/ a 2/ a postupom bez nariadenia pojednávania verejným vyhlásením rozsudku krajským súdom za rešpektovania § 219 ods. 1, 3 CSP bol rozsudok okresného súdu v napadnutých výrokoch potvrdený ako vecne správne rozhodnutie v zmysle § 387 ods. 1, 2 CSP. Rozhodnutie bolo prijaté hlasovaním v pomere hlasov 3:0.

32. K procesnému postupu krajského súdu, ktorý prejednal odvolanie žalovaných v rade 1/ a 2/ bez nariadenia pojednávania, sa poukazuje na uznesenie Krajského súdu v Žiline č.k. 14Cob/53/2021-276 zo dňa 23.11.2021, keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo oznámené na úradnej tabuli Krajského súdu v Žiline v lehote najmenej 5 dní pred jeho vyhlásením a na webovej stránke Krajského súdu v Žiline, ako i žalovaným v rade 1/ a v rade 2/, na základe čoho boli splnené podmienky k verejnému vyhláseniu rozsudku krajským súdom.

33. Podľa § 380 ods. 1 CSP, odvolací súd je odvolacími dôvodmi viazaný.

34. Podľa § 387 ods. 1 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

35. Podľa § 387 ods. 2 CSP, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

36. Podľa § 362 ods. 1 veta prvá CSP, odvolanie sa podáva v lehote 15 dní od doručenia rozhodnutia na súde, proti ktorého rozhodnutiu smeruje.

37. Podľa § 365 ods. 3 CSP odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

38. Včasnosť podania odvolania je jednou z objektívnych podmienok na to, aby odvolanie vyvolalo zamýšľané právne následky. Odvolanie sa podáva v lehote 15 dní od doručenia rozhodnutia. Odvolacia lehota je zákonnou lehotou, teda ju nemožno predĺžiť ani skrátiť, a to ani dohodou strán, ani rozhodnutím súdu. Do plynutia lehoty určenej podľa dní sa nezapočítava deň, keď nastala skutočnosť určujúca začiatok lehoty. Ak koniec lehoty pripadne na sobotu alebo deň pracovného pokoja, je posledným dňom lehoty najbližší nasledujúci pracovný deň. Lehota je zachovaná, ak sa v posledný deň lehoty urobí úkon na súde alebo sa podanie odovzdá orgánu, ktorý má povinnosť ho doručiť; to platí aj vtedy, ak je podanie, urobené elektronickými prostriedkami, doručené súdu mimo pracovného času. Lehota na podanie odvolania plynie každému subjektu samostatne. Výnimkou je nerozlučné spoločenstvo, pri ktorom je každý z nerozlučných spoločníkov oprávnený podať odvolanie, pokiaľ niektorému zo spoločníkov ešte plynie lehota na odvolanie. Pre začatie plynutia odvolacej lehoty je rozhodujúce doručenie rozhodnutia. Vzhľadom na uvedené skutočnosti odvolací súd sa zaoberal vyhodnotením podaní žalovaných označených ako odvolanie cez úpravu v § 365 ods. 3 CSP. Odvolací súd predmetné odvolania podávané v spoločných podaniach žalovaných posudzoval cez úpravu § 365 ods. 3 CSP.

39. Žalovanému v rade 1/ bol rozsudok okresného súdu doručený (č.l. 174 spisu) dňa 29.12.2020 (utorok), 15-dňová lehota na podanie odvolania začala plynúť dňa 30.12.2020 (streda) a uplynula 13.1.2021 (streda), odvolanie v podaní zo dňa 30.12.2020 (č.l. 178 spisu), ktoré bolo podané v elektronickom podaní bez ZEP dňa 31.12.2020 (č.l. 177 spisu), bolo doplnené v podaní na čl. 186 spisu doručené osobne okresnému súdu dňa 8.1.2021, bolo podané podľa odvolacieho súdu v zákonnej lehote. Podanie označené ako odvolanie, odoslané na prepravu dňa 14. januára 2021 o 23.47. hod (čl. 199 spisu) bolo odoslané u žalovaného v 1/ rade už po lehote, ktorá uplynula dňa 13.1.2021. Z dôvodu, že podľa § 365 ods. 3 CSP odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania (13.1.2021), nebolo možné prihliadať a zaoberať sa odvolacou argumentáciou žalovaného v rade 1/ v podaní (č.l. 199 a nasl. spisu) odoslanom dňa 14. januára 2021, ako elektronické podanie bez ZEP, ktoré bolo podané po uplynutí lehoty na podanie odvolania žalovanému v rade 1/, v spojení s podaním označeným ako Odvolanie na č.l. 206 spisu podané osobne dňa 21.1.2021 (riadne podpísané) nebolo možné vyhodnotiť ako súladné s § 365 ods. 3 CSP.

40. Žalovanému v rade 2/ bol rozsudok okresného súdu doručený (č.l. 173 spisu) dňa 16.12.2020 (streda), 15-dňová lehota na podanie odvolania začala plynúť dňa 17.12.2020 (štvrtok) a uplynula 31.12.2020 (štvrtok) odvolanie v elektronickom podaní bez ZEP zo dňa 30.12.2020 (čl. 178) doplnené v podaní na čl. 186 spisu doručené osobne okresnému súdu dňa 8.1.2021, bolo podané podľa odvolacieho súdu v zákonnej lehote. Elektronické podanie bez ZEP označené ako odvolanie, odoslané na prepravu dňa 14. januára 2021 o 23.47. hod (čl. 199 spisu) bolo odoslané u žalovaného v 2/ rade už po lehote, ktorá uplynula dňa 31.12.2020. Z dôvodu, že podľa § 365 ods. 3 CSP odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania (31.12.2020), nebolo možné prihliadať a zaoberať sa odvolacou argumentáciou žalovaného v rade 2/ v elektronickom podaní bez ZEP (čl. 199 spisu) odoslanom dňa 14. januára 2021, ktoré bolo podané po uplynutí lehoty na podanie odvolania žalovanému v rade 2/, v spojení s podaním označeným ako Odvolanie na čl. 206 spisu podané osobne dňa 21.1.2021 (riadne podpísané) nebolo možné vyhodnotiť ako súladné s § 365 ods. 3 CSP.

41. Odvolací súd teda v súhrne vo vzťahu k žalovanému v 1/ rade a v 2/ rade uvádza, že podľa § 379 v spojení s § 380 ods. 1 CSP bol viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania žalovaných v rade 1/ a 2/, ktoré boli uplatnené v zákonnej lehote, teda v spoločnom podaní žalovaných, ktoré bolo odoslané v podaní bez ZEP dňa 31.12.2020 (č.l. 177 spisu) v spojení s doplnením v podaní podanom osobne dňa 8.1.2021 (č.l. 186 spisu) a v súlade s § 365 ods. 3 CSP. Podstatou odvolania žalovaných bola námietka nesprávnych

skutkových zistení okresného súdu podľa výsledkov vykonaného dokazovania a v dôsledku toho aj záver nesprávneho právneho posúdenia veci.

42. Krajský súd uvádza, že základom jeho potvrdzujúceho rozhodnutia bola vyššie citovaná právna úprava. Prejednaním veci len v rámci a z tých dôvodov, ktoré žalovaní vymedzili v odvolaní a ktoré mali väzbu na zistený uzavretý skutkový stav veci podľa výsledkov dokazovania v prvoinštančnom konaní (§ 379 CSP, § 380 ods. 1 CSP), krajský súd nezistil opodstatnenosť podaného odvolania žalovanými. Okresný súd vykonal v intenciách sporových strán dostatočné dokazovanie, z neho vyvodil správne skutkové zistenia a rovnako správne vec právne posúdil. Vzhľadom na konštatovanie vecnej správnosti napadnutých výrokov rozsudku okresného súdu a stotožnenie sa s dôvodmi uvedenými v písomnom vyhotovení rozsudku okresným súdom, krajský súd za aplikácie § 387 ods. 1, 2 CSP odkazuje na odôvodnenie napadnutého rozsudku okresného súdu v predmetných častiach. Z titulu aplikácie § 387 ods. 2 CSP v spojení s uznesením Ústavného súdu Slovenskej republiky sp.zn. IV. ÚS 350/09 a rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 2 Cdo 170/2005, pri potvrdení rozhodnutia okresného súdu nie je potrebné, aby krajský súd v odôvodnení svojho rozsudku zopakoval tie závery napadnutého rozsudku okresného súdu, s ktorými sa stotožňuje, pretože odôvodnenia a rozhodnutia prvostupňového súdu a odvolacieho súdu tvoria jeden celok (II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08), a tým je postačujúce len odkázať cez § 387 ods. 2 CSP (do 30.06.2016 cez § 219 ods. 2 OSP) na odôvodnenie obsiahnuté v napadnutom rozsudku okresného súdu. V zásade sa odvolací súd môže obmedziť len na prevzatie odôvodnenia nižšieho súdu a je postačujúce, pokiaľ sa len k vecnej správnosti napadnutého rozsudku okresného súdu, vo väzbe k odvolacím dôvodom zvýraznia právne významné, poprípade skutkovo rozhodné okolnosti a dá odpoveď na kľúčovú odvolaciu argumentáciu. Vzhľadom k tomu, že odvolací súd sa stotožnil so závermi okresného súdu v rovine skutkových i právnych záverov, tak vo vyvolanom odvolacom konaní potom s odkazom na závery okresného súdu cez úpravu v § 387 ods. 1, 2 CSP považoval za podstatné sa vyjadriť k nosným odvolacím námietkam žalovaných.

43. Odvolací súd považuje za nevyhnutné poukázať i na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Cdo 147/2011 z 25. apríla 2012, v zmysle ktorého, odvolací súd, ktorý sa stotožnil so závermi súdu prvého stupňa, neporušil zákon, ak v odôvodnení svojho rozhodnutia konštatoval správnosť dôvodov rozhodnutia súdu prvého stupňa a navyše tiež rozviedol vlastnú argumentáciu.

44. Zároveň v súvislosti s podaným opravným prostriedkom žalovaných odvolací súd zvýrazňuje, že rozsah prieskumu vykonaného v rámci odvolacieho konania je daný odvolaním, podľa ktorého je odvolací súd viazaný návrhom odvolateľa (v prejednávanej veci odvolateľov), ktorý zahrňuje v sebe jednak kvalitatívnu ako i kvantitatívnu stránku a sami odvolatelia si určujú rozsah, ako má byť napadnuté rozhodnutie odvolacím súdom preskúmavané a dôvody, z ktorých má byť preskúmané.

45. Krajský súd k odvolacím dôvodom žalovaných vo veci samej zvýrazňuje, že ich rozsah mohol byť v posudzovaní len v rovine tých tvrdení, ktoré sa týkali posúdenia nároku žalobcu vo väzbe na obranu žalovaných, ich relevantných tvrdení a dôkazov produkovaných v konaní pred súdom prvej inštancie, vo väzbe na dôvody a rozsah obrany žalovaných v tomto konaní, za viazanosti odvolacieho súdu skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie podľa § 383 CSP, keďže podľa výsledkov dokazovania sa nevyžadovalo zopakovanie dokazovania vykonaného pred okresným súdom, ani jeho doplnenie. Skutkový stav na základe dôkaznej povinnosti sporových strán bol okresným súdom zistený v potrebnom, dostatočnom rozsahu k tomu, aby bol vyhodnotený žalobcom uplatnený nárok, ako aj procesná obrana žalovaných.

46. Podľa odvolacích dôvodov žalovaných krajský súd posudzoval, či rozhodnutie okresného súdu a jeho závery sú správnym spôsobom po právnej stránke posúdené, keďže k právnemu posúdeniu veci je možné pristúpiť až po ustálení skutkového stavu základu uplatneného nároku. Žalovaní v 1/ a v 2/ rade v rámci obrany v konaní pred súdom prvej inštancie, a to v odpore voči platobnému rozkazu a zástupca žalovaného v 2/ rade i na nariadenom pojednávaní, voči uplatnenému nároku vzniesli námietky a bránili sa aj spotrebiteľským charakterom zmluvy o úvere.

47. Krajský súd primárne uvádza, že skutkový stav bol zistený okresným súdom dostatočne a okresný súd i správne právne vyhodnotil základ záväzkovo-právneho vzťahu strán sporu, a to uzatvorenie Zmluvy o revolvingovom úvere č. 228337-11784 medzi žalobcom a žalovanými v 1/ a v 2/ rade dňa 17.9.2015, ako obchodno-záväzkového vzťahu a z tohto dôvodu nebolo možné na predmetný právny

vzťah aplikovať ust. § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka upravujúce spotrebiteľské zmluvy. Dodáva sa, že základná charakteristika spotrebiteľských zmlúv je upravená v § 52 Občianskeho zákonníka, v ktorom je v ods. 1 definovaná spotrebiteľská zmluva ako každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom. Je nesporné, že právny predchodca žalobcu uzavrel predmetnú zmluvu o úvere ako dodávateľ v zmysle § 52 ods. 3 Občianskeho zákonníka, keďže pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy konal v rámci predmetu svojej podnikateľskej činnosti. Podľa § 53 ods. 4 Občianskeho zákonníka je spotrebiteľom fyzická osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti, z čoho vyplýva, že za spotrebiteľa sa považuje iba fyzická osoba. Žalovaný v 1/ rade - dlžník je obchodnou spoločnosťou, nie je fyzickou osobou, predmetnú zmluvu o úvere neuzavrel ako spotrebiteľ v zmysle § 52 ods. 4 Občianskeho zákonníka, čo vyplýva nielen z označenia žalovaného v 1/ rade v záhlaví zmluvy, ale aj zo Žiadosti o úver zo dňa 16.9.2015 (č.l. 76 a 76 rub spisu spisu), v ktorej bol žalovaný v 1/ rade označený údajmi podnikateľa, a to IČO, právna forma: s.r.o., dátum začiatku podnikania, údaje o zápise v obchodnom registri, sídlo, v časti prílohy označený údaj: Daňové priznanie vrátane príloh a výpis z obchodného registra. Ďalej z prvej vety článku 1. bodu 1.1. zmluvy vyplýval predmet zmluvy, a to ...,,veriteľ poskytne Dlžníkovi na účely výkonu jeho podnikateľskej činnosti peňažné prostriedky v dohodnutej výške...". Žalovaný v 1/ rade je právnickou osobou, obchodnou spoločnosťou, nie je spotrebiteľom podľa § 2 písm. a) zákona č. 129/2010 Z.z., zmluva o úvere nie je v zmysle § 2 písm. d) zákona č. 129/2010 Z.z. zmluvou o spotrebiteľskom úvere. Predmetnú zmluvu uzavrel žalovaný v 1/ rade ako dlžník v rámci svojej podnikateľskej činnosti, čo vylučuje jeho právne postavenie ako spotrebiteľa podľa § 52 ods. 4 Občianskeho zákonníka, § 2 písm. a) zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa v znení neskorších predpisov a § 2 písm. a) zákona č. 129/2010 Z.z. Ustanovenie § 1 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. nevylučuje, aby bol spotrebiteľský úver poskytnutý aj formou úveru na základe zmluvy o úvere uzavretej v zmysle Obchodného zákonníka, avšak zároveň vymedzuje zmluvu o spotrebiteľskom úvere ako zmluvu uzavretú spotrebiteľom, čo v tomto prípade splnené nebolo. Zmluva o úvere zo dňa 17.9.2015 nie je zmluvou o spotrebiteľskom úvere. Žalovaný v 2/ rade ako spoludlžník č. 1 rovnako nemôže požívať ochranu právnych noriem spotrebiteľského práva, keďže v čase podpisovania zmluvy, z ktorej žalobca uplatnil právo, bol/je žalovaný v 2/ rade konateľom žalovaného v 1/ rade ako dlžníka. Zároveň bol/je v danom čase tak žalovaný v 2/ rade spoločníkom žalovaného v 1/ rade a súčasne dlžníka z uzatvorenej úverovej zmluvy. Ako už bolo konštatované, zmluva bola uzatvorená so žalobcom v rámci predmetu podnikateľskej činnosti, čo bolo vyjadrené v článku 1., v bode 1.1. zmluvy, a opak dokázaný nebol. Je potrebné zvýrazniť prepojenie žalovaného v 2/ rade so žalovaným v 1/ rade ako dlžníkom z predmetnej zmluvy, keď žalovaný v 2/ rade participoval v tejto obchodnej spoločnosti ako konateľ a zároveň spoločník. Vzhľadom k takémuto prepojeniu žalovaných v 1/ a v 2/ rade, kde išlo o funkčný vzťah, tak potom ani žalovaný v 2/ rade nemôže byť nositeľom ochrany práv, ktoré patria spotrebiteľom, ak žalovaný v 2/ rade ako konateľ a spoločník žalovaného v 1/ rade v danom zmluvnom vzťahu so žalobcom konal s cieľom, ktorý súvisel s obchodom, podnikaním žalovaného v 1/ rade. Okresný súd preto správne uzavrel, že predmetná úverová zmluva nemala charakter spotrebiteľskej zmluvy, ale išlo o obchodnú zmluvu uzatvorenú medzi žalobcom a žalovanými v 1/ rade a v 2/ rade ako podnikateľmi pri ich podnikateľskej činnosti, a preto bolo namieste nazerať na žalovaných v 1/ a v 2/ rade ako na osoby, ktorým nepatrí ochrana prostredníctvom ochrany spotrebiteľských práv. Ak potom žalovaní namietali, že okresný nevyhodnotil ako relevantnú vznesenú námietku premlčania, ktorú odvodzovali i z tvrdeného statusu spotrebiteľa, tak odvolací súd nemohol vyhodnotiť ani túto argumentáciu ako takú, ktorá by mala vplyv na vecnú správnosť záverov okresného súdu, keďže odvolací súd v zhode s okresným súdom dospel k záveru, že žalovaní nie sú nositeľmi ochrany spotrebiteľských práv. Je zrejmé, že i okresný súd sa zaoberal žalovanými vznesenou námietkou premlčania, čo vyplýva najmä z odseku 70. napadnutého rozsudku, pričom nebol dôvod na základe odvolacej argumentácie na odklon od týchto prijatých záverov okresného súdu. V podrobnostiach sa i v tejto časti odkazuje na dostatočné odôvodnenie napadnutého rozsudku okresného súdu.

48. Z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva, ako aj z rozhodnutí Ústavného súdu Slovenskej republiky vyplýva, že tak základné právo podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy, ako aj právo podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru zahŕňajú v sebe aj právo na rovnosť zbraní, kontradiktórnosť konania a odôvodnenie rozhodnutia (napr. II. ÚS 383/06).

49. Žalovaní v odvolaní namietali, že závery okresného súdu o odplate vyslovené v odseku 75. napadnutého rozsudku, ktoré sú podľa nich nesprávne, úroky uvedené okresným súdom nie sú obvyklé, sú nesprávne, a odôvodnenie v tejto časti je podľa odvolateľov zmätočné. V súvislosti s touto

argumentáciou odvolateľov sa odvolací súd oboznámil s ods. 75 napadnutého rozsudku a zistil, že okresný súd v tejto rovine uviedol závery, v zmysle ktorých vyslovil, že pokiaľ žalovaní v rade 1/ a 2/ namietali úžeru v súvislosti s dohodnutým úrokom z úveru, tak okresný súd v tejto súvislosti poukázal na právnu úpravu § 502 ods. 1 OBZ, podľa ktorého, od doby poskytnutia peňažných prostriedkov je dlžník povinný platiť z nich úroky v dojednanej výške, inak v najvyššej prípustnej výške ustanovenej zákonom alebo na základe zákona. Okresný súd uviedol, že zákon neustanovuje najvyššiu prípustnú výšku úroku z úveru. Iba v prípade, že úroky nie sú dohodnuté a zákon najvyššiu prípustnú výšku neustanovuje, je dlžník podľa tohto zákonného ustanovenia povinný platiť obvyklé úroky požadované za úvery, ktoré poskytujú banky v mieste sídla dlžníka v čase uzavretia zmluvy. Podstatné pre prejednávanú vec bolo, že zmluvné strany zmluvy o úvere dojednali výšku úrokov pevnou sumou, vo výške 3.996,- Eur, pri dohodnutom úvere vo výške 7.596,- Eur. Uvedená suma úroku predstavuje zaokrúhlene 53 % zo sumy dohodnutého úveru; podľa doby splácania 18 mesiacov, predstavuje mesačný úrok cca 3 % a ročný úrok 36 %, ktorý okresný súd nevyhodnotil v zmysle právnej úpravy § 3 ods. 1 OZ a neaplikoval § 265 OBZ. Okresný súd „...Teda nevyhodnotil dohodnutý úrok z úveru ako neprimeraný, lebo banky v rozhodnom čase poskytovali úvery pre podnikateľov od 13 do 18 % ročne, dohodnutý úrok z úveru potom predstavoval cca dvojnásobok úroku, za ktorý banky poskytovali úvery podnikateľom, čo podľa názoru nie je v rozpore s § 3 ods. 1 OZ. Pretože medzi stranami bol dohodnutý úrok, dlžník teda nebol povinný platiť obvyklé úroky požadované za úvery, ktoré poskytovali banky v mieste sídla dlžníka v čase uzavretia zmluvy. Aj podľa názoru súdu, úrok je vecou dohody, ako je to primárne uvedené v ust. § 502 OBZ. Ak sa zdal žalovanému v rade 1/ úrok vysoký, potom nemal zmluvu o úvere uzatvárať, prípadne mohol vyhľadať veriteľa (banku), ktorý poskytuje úvery s nižšou úrokovou sadzbou. Aj keď súd akceptuje, že výška úrokov nie je závislá len od dohody účastníkov zmluvy o úvere, isté obmedzenia existujú, ktoré vyplývajú z § 3 ods. 1 OZ, pričom neprimerané vysoké úroky ako úžeru rieši aj Trestný zákonník v ust. § 235, avšak ani táto právna úprava nerieši výšku úrokov; je podstatné uviesť aj, že hodnoty úrokov sú závislé od druhu úverov, sumy a dĺžky splácania, spôsobu ich zabezpečenia a v konajúcej veci nebolo čerpanie úveru viazané na dohodnutý účel úveru a teda jeho použitie nebolo žiadnym spôsobom obmedzované a úver v konajúcej veci ani nebol osobitným spôsobom zabezpečený, iba dohodou so spoludlžníkom, ktorá okolnosť, podľa názoru súdu, ovplyvňuje výšku úroku“, s ktorými závermi sa odvolací súd stotožnil, pretože nezistil vzhľadom na argumentáciu žalovaných priestor na odklon od nich, a to i s prihliadnutím na skutočnosť, že vo veci nebolo možné konštatovať u žalovaného v 2/ rade status spotrebiteľa, pričom pri podnikaní v podnikateľských vzťahoch platí, najmä u žalovaného v 1/ rade konanie s odbornou starostlivosťou. Pokiaľ ide o pojem odborná starostlivosť, pri jeho obsahovej interpretácii je potrebné vychádzať z obvyklej odbornej starostlivosti, t.j. takej, aká sa pri podobných zmluvách bežne poskytuje ako praxou uznávaný štandard. Z odvolania žalovaných v tejto rovine však vyplývajú len všeobecné tvrdenia a vyjadrenie nesúhlasu, bez označenia a doloženia dôkazov, z ktorých by bolo možné konštatovať nesprávnosť týchto záverov okresného súdu. Odvolací súd zároveň uvádza, že neuniklo jeho pozornosti v rovine použitej obrany žalovaných tvrdenie v odpore, že žalobca neposkytol predmet zmluvy, preto zmluva nebola uzavretá (č.l. 48 rub spisu) a v odvolaní v tej istej rovine tvrdil absolútnu neplatnosť predmetného právneho úkonu (č.l. 179 rub spisu), lebo odplata nebola dojednaná v súlade so zákonom, ktoré tvrdenia sú navzájom rozporné.

50. Obsah práva na spravodlivý súdny proces nespočíva len v tom, že osobám nemožno brániť v uplatnení práva alebo ich diskriminovať pri jeho uplatňovaní. Obsahom tohto práva je i relevantné konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Ak je toto konanie v rozpore so procesnými zásadami, porušuje ústavno-právne princípy (napr. II. ÚS 85/06).

51. Žalovaní v odvolaní namietali odňatie možnosti konať pre súdom. Odvolací súd v tejto rovine uvádza, že pod odňatím možnosti konať pred súdom vo všeobecnej rovine sa rozumie procesne nesprávny postup súdu, priečiaci sa zákonu, ktorý má za následok znemožnenie procesných oprávnení účastníka civilného konania. Na takú vadu konania, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, musí odvolací súd prihliadať z úradnej povinnosti, t.j. aj vtedy, ak by v odvolaní uplatnené neboli. Medzi takéto vady sa zaraďuje odňatie možnosti účastníkovi konať pred súdom. Je to taký závadný procesný postup, ktorý sporovej strane znemožnil realizáciu jej procesných práv, priznaných jej v civilnom konaní, za účelom ochrany jej práv a právom chránených záujmov. Podporne a primerane poukazuje odvolací súd na závery vyplývajúce z uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 1Sžo/64/2016 z 8. februára 2016, v zmysle ktorého „podľa ustálenej súdnej praxe najvyššieho súdu sa odňatím možnosti konať pred súdom rozumie postup súdu, ktorý znemožnil účastníkovi konania realizáciu tých procesných práv, ktoré mu Občiansky súdny poriadok dáva (napr. navrhovať dôkazy)“. Odvolací súd

konštatuje po vykonanom odvolacom prieskume, že k takejto vade konania nedošlo. Žalovaní v odvolaní namietali, že okresný súd porušil ich právo vyjadriť sa ku všetkým skutočnostiam a uviedli, že žiadali okresný súd o verejné prejednanie sporu za prítomnosti strán, pričom okresný súd neumožnil žalovaným vykonať dôkazy, výsluch pána W., N. K. na okolnosti uzatvorenia zmluvy, ktorú žiadosť podľa ich tvrdení okresný súd ignoroval. Z obsahu spisu podľa odvolacieho súdu vyplýva, že žalovaní boli na nariadení termín ústneho pojednávania riadne predvolaní, pričom účasť na pojednávaní je právom a nie povinnosťou. Pokiaľ ide o nevyhovenie návrhu na dokazovanie výsluchmi svedkov okresný súd uviedol dôvody k svojmu postupu v odseku 74. napadnutého rozsudku, ktorý bol odvolacím súdom vyhodnotený ako vecne správny, vzhľadom na dostatočné odôvodnenie takého postupu v zmysle § 185 CSP. Len pre úplnosť a nad rámec posúdenia uvedeného vyššie, pre odstránenie akýchkoľvek pochybností, odvolací súd uvádza, že nová právna úprava zmenila doterajší koncept zabezpečenia prítomnosti svedka na pojednávaní v súlade s prejednacím princípom, ktorý dôsledne ovláda kontradiktórne sporové konanie. Platí zásada, že ak strana navrhne výsluch svedka, je povinná zabezpečiť jeho prítomnosť na pojednávaní § 197 ods. 1 CSP. Opätovne však treba zdôrazniť, že len súd podľa § 185 CSP rozhodne, ktorý z navrhnutých dôkazov vykoná. Z odvolania žalovaných však nie je možno prijať záver o tvrdení, že predmetných svedkov nevedeli zabezpečiť.

52. Žalovaní vyčítali okresnému súdu, že nepodrobil súdnej kontrole žalobcom predložené listiny. Z obsahu spisu podľa zistení odvolacieho súdu vyplýva, že okresný súd vykonal dokazovanie v súlade so zákonnou úpravou. Voči vykonanému dokazovaniu okresným súdom v relevantnom štádiu konania neboli podané námietky. Čo sa týka hodnotenia vykonaného dokazovania okresným súdom, z ktorého hodnotenia podľa názoru krajského súdu boli prijaté správne skutkové zistenia, odvolací súd poukazuje potom aj na to, že zákon vychádza zo zásady voľného hodnotenia dôkazov, ktorá vyplýva z ústavného princípu nezávislosti súdov (Čl. 46 Ústavy SR). To znamená, že záver, ktorý si sudca urobí o vykonaných dôkazoch, z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie je vecou jeho vnútorného presvedčenia, jeho logického myšlienkového postupu. Právna úprava neurčuje, ako má súd hodnotiť dôkazy z hľadiska pravdivosti. Prisudzovanie hodnoty pravdivosti konkrétnemu dôkazu predpokladá, že sudca takýto dôkaz posudzuje najskôr izolovane, z hľadiska vierohodnosti toho, kto ho podáva, až potom môže súd pristúpiť k prisudzovaniu, resp. hodnoteniu všetkých dôkazov v ich vzájomnej súvislosti. Pod hodnotením dôkazov sa rozumie myšlienková činnosť súdu, ktorou je vykonávaným dôkazom prisudzovaná hodnota závažnosti (dôležitosti) pre rozhodnutie, hodnota zákonnosti, hodnota pravdivosti, poprípade hodnota vierohodnosti. Pri hodnotení dôkazov z hľadiska ich závažnosti (dôležitosti) súd určuje, aký význam majú jednotlivé dôkazy pre jeho rozhodnutie, a či o ne môže oprieť svoje skutkové zistenia. Prostredníctvom hodnotenia dôkazov z hľadiska ich pravdivosti súd dochádza k záveru, ktoré skutočnosti, o ktorých dôkazy informujú, možno považovať za pravdivé, dokázané a ktoré nie. Vyhodnotenie dôkazov z hľadiska pravdivosti predpokladá tiež posúdenie vierohodnosti informácie podanej prostredníctvom dôkazu, vzhľadom na druh dôkazného prostriedku a spôsob, akým sa podľa zákona vykonáva Celkové posúdenie z uvedených hľadísk potom poskytuje záver o pravdivosti či nepravdivosti tvrdených (preukazovaných) skutočností. Po vykonaní odvolacieho prieskumu konštatuje odvolací súd, že vyššie uvedené postuláty boli v postupe okresného súdu dodržané. V nadväznosti na vyššie uvedené odvolací súd zdôrazňuje, že pre rozhodnutie sporu je určujúce vykonané dokazovanie a z neho vyvodené skutkové a právne závery. S tým súvisí aj odvolateľmi namietané zhodnotenie dôkazného bremena v spore. V nadväznosti na uvedené je potrebné uviesť, že pod dôkazným bremenom sa rozumie procesná zodpovednosť účastníka konania za to, že v konaní neboli preukázané jeho tvrdenia, že z tohto dôvodu muselo byť rozhodnuté o veci samej v jeho neprospech. Zmyslom dôkazného bremena je umožniť súdu rozhodnúť o veci samej i v takých prípadoch, keď určitá skutočnosť významná podľa hmotného práva pre rozhodnutie o veci, nebola alebo nemohla byť preukázaná a keď teda výsledky hodnotenia dôkazov neumožňujú súdu prijať záver ani o pravdivosti tvrdenia tejto skutočnosti, ani o tom, že by táto skutočnosť bola nepravdivá. Dôkazné bremeno ohľadom určitých skutočností leží na tom účastníkovi konania, ktorý z existencie týchto skutočností vyvodzuje pre seba priaznivé právne dôsledky; ide o toho účastníka, ktorý existenciu týchto skutočností tiež tvrdí (pozri uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 5 Obo/52/2010 z 24. júna 2010). Bremeno tvrdenia a dôkazné bremeno vystihuje aktuálnu skutkovú a dôkaznú situáciu v konaní. V priebehu sporu sa môže meniť, teda môže dochádzať k jeho prerozdeľovaniu. Samotná skutočnosť, či účastník konania vystupuje na strane žalobcu alebo žalovaného, nemá priamy vplyv na jeho povinnosť tvrdiť rozhodujúce skutočnosti a predložiť alebo označiť dôkazy na svoje tvrdenia. Rozdelenie bremena tvrdenia a dôkazného bremena medzi účastníkmi v spore závisí na tom, ako vymedzuje právna norma práva a povinnosti účastníkov. Obvykle platí, že skutočnosti navodzujúce

žalované právo musí tvrdiť žalobca, zatiaľ čo okolnosti toto právo vylučujúce sú záležitosťou žalovaného (pozri uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 6 Cdo 81/2010 z 31. mája 2010). Odvolací súd pri vyhodnotení použitej obrany žalovaných považuje za podstatné uviesť, že vo vyvolanom odvolacom konaní vníma obranu žalovaných a dôsledne ju vyhodnocuje, pričom práve pri takomto vyhodnotení tvrdenie v odpore, že žalobca neposkytol predmet zmluvy, preto zmluva nebola uzavretá (č.l. 48 rub spisu) a ak v odvolaní v tej istej rovine tvrdil absolútnu neplatnosť predmetného právneho úkonu (č.l. 179 rub spisu), lebo odplata nebola dojednaná v súlade so zákonom, bez ďalšieho nemohla byť vyhodnotená ako presvedčivá.

53. V procesnej rovine žalovaní považovali napadnutý rozsudok za nepreskúmateľný pre neúplnosť dôvodov podľa odvolateľov rozhodných pre vecne správne rozhodnutie sporu. Za naplnenie nesprávneho procesného postupu, znemožňujúceho strane žalovaných uskutočňovať im patriace procesné práva, považovali odvolatelia najmä to, že súd prvej inštancie sa v odôvodnení svojho rozhodnutia, ktoré považuje za nepreskúmateľné, nevysporiadal so všetkými dôkazmi a tvrdeniami uplatnenými v rámci uplatnenej obrany žalovanými, nevykonal dokazovanie v súlade s CSP, vydal arbitrárne rozhodnutie.

54. K vyššie uvedenému odvolací súd primárne uvádza, že z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva, ako aj z rozhodnutí Ústavného súdu Slovenskej republiky vyplýva, že tak základné právo podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru v sebe zahŕňajú aj právo na rovnosť zbraní, kontradiktórnosť konania a odôvodnenie rozhodnutia (napr. II. ÚS 383/06). Podľa § 220 ods. 2 CSP, v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa k veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil. Súd jasne a výstižne vysvetlí, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

55. Preskúmaním napadnutého rozsudku odvolací súd nezistil, že by jeho odôvodnenie nezodpovedalo vyššie uvedenej právnej úprave. Odvolací súd zdôrazňuje, že podľa záverov zjednocujúceho Stanoviska Najvyššieho súdu Slovenskej republiky R 2/2016 „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b) Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f) Občianskeho súdneho poriadku“. Zmeny v právnej úprave dovolania a dovolacieho konania, ktoré nadobudli účinnosť od 1. júla 2016, sa nedotkli podstaty a zmyslu vyššie uvedeného stanoviska; vzhľadom na to treba toto stanovisko považovať za aktuálne a pre súdnu prax použiteľné aj po uvedenom dni (uznesenie Veľkého senátu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 1 V Cdo/2/2017 z 19. apríla 2017). Uvedené primerane platí aj pre odvolacie konanie.

56. V prejednávanej veci odôvodnenie napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie nedáva podklad pre uplatnenie druhej vety Stanoviska R 2/2016, ktorá predstavuje krajnú výnimku z prvej vety a týka sa výlučne len celkom ojedinelých (extrémnych) prípadov, ktoré majú znaky relevantné aj podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva. O taký prípad ide v praxi napríklad vtedy, keď rozhodnutie súdu neobsahuje vôbec žiadne odôvodnenie, alebo keď sa vyskytli „vady najzákladnejšej dôležitosti pre súdny systém” (pozri Sutyazhnik proti Rusku, rozsudok z roku 2009), prípadne ak došlo k vade tak zásadnej, že mala za následok „justičný omyl“ (Ryabykh proti Rusku, rozsudok z roku 2003). Niet pochýb, že len skutočnosť, že odôvodnenie rozhodnutia súdu nie je podľa predstáv strán sporu, sama o sebe nezakladá odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. b) CSP. Niet pochýb ani o tom, že len subjektívny názor strán sporu o nedostatočnom odôvodnení súdneho rozhodnutia nezakladá nesprávny procesný postup súdu, ktorým by bolo znemožnené strane uskutočňovať jej patriace procesné práva, avšak to až do toho momentu, kým namietaný postup súdu nedosiahne takú intenzitu, že dôjde k porušeniu práva na spravodlivý proces.

57. Po vykonaní odvolacieho prieskumu odvolací súd konštatuje, že k takej žalovanými namietanej vade procesného postupu súdu prvej inštancie, ktorá by predstavovala naplnenie § 365 ods. 1 písm. d) CSP, ale ani podľa § 365 ods. 1 písm. b) nedošlo. Odvolací súd zdôrazňuje, že všeobecný súd

nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu (prvostupňového, ale aj odvolacieho), ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (k tomu pozri napr. III. ÚS 209/04). Aj Európsky súd pre ľudské práva (ďalej aj „ESĽP“) vo svojej judikatúre zdôrazňuje, že čl. 6 ods. 1 Dohovoru zaväzuje súdy odôvodniť svoje rozhodnutia, ale nemožno to chápať tak, že vyžaduje, aby na každý argument strany bola daná podrobná odpoveď. Rozsah tejto povinnosti sa môže meniť podľa povahy rozhodnutia. Otázku, či súd splnil svoju povinnosť odôvodniť rozhodnutie, vyplývajúcu z čl. 6 ods. 1 Dohovoru, možno posúdiť len so zreteľom na okolnosti daného prípadu. Judikatúra ESĽP teda nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303 - A s. 12, § 29; Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303 - B; Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997; Higius c. Francúzsko z 19. februára 1998) [pozri Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky č.k. IV. ÚS 345/2012-30 z 26.11.2012]. Uvedené kritériá pre dostatočné odôvodnenie napadnutý rozsudok okresného súdu splnil. K tomuto záveru dospel odvolací súd po jeho preskúmaní, keď z rozsudku bolo zrejmé, že súd prvej inštancie sa dostatočne vyjadril k skutkovým a právnym otázkam relevantným pre rozhodnutie o spore. Súd prvej inštancie v odôvodnení rozsudku dostatočne uviedol, akými úvahami sa spravoval pri hodnotení dôkazov, ktoré dôkazy vykonal, ktoré nevykonal a prečo, ako vykonané dôkazy zhodnotil a v akých vzájomných súvislostiach. Rovnako dostatočné je aj odôvodnenie týkajúce sa právneho posúdenia veci, keďže z odôvodnenia rozsudku je zrejmé, pod hypotézu akej právnej normy bol subsumovaný zistený skutkový stav a podľa akej právnej normy bola vec posúdená. V tomto smere je dostatočné nielen samotné vymenovanie a odcitovanie zákonných ustanovení, právnych noriem, ale z odôvodnenia napadnutého rozsudku dostatočne vyplýva, akým spôsobom boli tieto ustanovenia aplikované a ako sa premietli do samotného rozhodnutia súdu prvej inštancie (pozri III. ÚS 119/03). To, že sa odvolatelia nestotožnili so skutkovým a právnym hodnotením veci a samotným meritórnym rozhodnutím súdu prvej inštancie o spore, bez ďalšieho netvorí vadu procesného postupu. Do práva na spravodlivý súdny proces nepatrí právo účastníka konania (sporovej strany), aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/04).

58. V procesnej rovine ďalej odvolatelia namietali postup súdu prvej inštancie, ktorý mal podľa nich za následok prekvapivé rozhodnutie.

59. Okresný súd v danom prípade dostatočne uviedol, akými úvahami sa spravoval pri hodnotení dôkazov, ako ich posúdil a v akých vzájomných súvislostiach. Rovnako dostatočné bolo odôvodnenie v právnom posúdení veci. Pod právnym posúdením veci sa v zásade rozumie podradenie súdom zisteného stavu pod hypotézu príslušnej právnej normy. Odôvodnenie rozsudku musí obsahovať, podľa akej právnej normy vec bola posúdená, pod hypotézu akej právnej normy bol subsumovaný súdom zistený skutkový stav. Ide tak o aplikáciu ako aj interpretáciu práva. Je potrebné uviesť, ako daný skutkový stav bol právne posúdený, ktorú právnu normu súd aplikoval a ako ju v intenciách konkrétneho prípadu interpretoval. Uvedené v dostatočnej miere z napadnutého rozsudku okresného súdu vyplýva. V tomto smere bolo dostatočné nielen samotné vymenovanie a odcitovanie zákonných ustanovení, ale z odôvodnenia v ďalšom vyplynulo, akým spôsobom boli tieto ustanovenia aplikované, ktoré z citovaných zákonných ustanovení a ako sa premietli do samotného rozhodnutia okresného súdu vo veci, preto s dôrazom na vyššie uvedené skutočnosti, okolnosti prejednávanej veci nebol daný priestor pre odvolací súd a ani pre záver, že napadnutý rozsudok okresného súdu je prekvapivé rozhodnutie.

60. Vo vzťahu ku konaniu, ktoré predchádzalo vydaniu napadnutého rozsudku okresného súdu, je v zásade možné súhlasiť s odvolateľmi, že z hľadiska ústavne zaručeného práva na spravodlivý proces je jednou zo základných požiadaviek na súdne rozhodnutie jeho predvídateľnosť. K otázke, čo možno považovať za prekvapivé, či (ne)predvídateľné rozhodnutie súdu, sa už v minulosti vyjadroval aj Najvyšší súd Slovenskej republiky. Podľa neho, „O tzv. prekvapivé rozhodnutie ide predovšetkým vtedy, ak odvolací súd založí svoje rozhodnutie vo veci na iných právnych záveroch ako súd prvej inštancie, za súčasného naplnenia tej okolnosti, že proti týmto iným (odlišným) právnym záverom odvolacieho súdu, nemá strana konania možnosť vyjadrovať sa, právne argumentovať, prípadne predkladať nové dôkazy, ktoré sa z hľadiska doterajších právnych záverov súdu prvej inštancie nejavili ako významné“ (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 7 Cdo 1/2018 z 21. marca 2018). „Predvídateľné je také

rozhodnutie, ktorému predchádza predvídateľný postup pri konaní a rozhodovaní. Zákon ustanovuje, že účastníci by nemali byť zaskočení možným iným právnym posúdením veci súdom bez toho, aby im bolo umožnené tvrdiť skutočnosti významné z hľadiska sudcovho právneho názoru a navrhnúť na ich preukázanie dôkazy. Rovnako by nemali byť zaskočení takým postupom súdu, ktorý nemá oporu v predvídateľnom právnom postupe súdu, ktorý nie je v súlade s procesným právom a jeho pravidlami“ (uznesenie Najvyššieho súdu SR zo 17. októbra 2011, sp.zn. 7 Cdo 42/2010).

61. Z namietaného postupu okresného súdu žalovanými, po jeho preskúmaní, odvolací súd nezistil dôvodnosť námietky žalovaných o takom procesnom postupe súdu prvej inštancie, výsledkom ktorého by došlo k prijatiu prekvapivého ani (nepredvídateľného) arbitrárneho rozhodnutia vo veci samej. Pri zhodnotení celého priebehu prvoinštančného konania mali žalovaní, a to od momentu doručenia žaloby s prílohami až do momentu vyhlásenia uznesenia o skončení dokazovania na pojednávaní dňa 3.12.2020, vytvorený dostatočný priestor pre produkovanie obrany voči žalobcovi.

62. Žalovaní v odvolaní namietali, že okresný súd nevykonal dokazovanie v zmysle ich návrhov a najmä, že nevykonal výsluch nimi navrhnutých svedkov. Odvolací súd uvádza, že súd v konaní nie je viazaný návrhmi strán na vykonanie dokazovania a nie je povinný vykonať všetky navrhované dôkazy. Posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania a rozhodnutie, ktoré z nich budú v rámci dokazovania vykonané, je vždy vecou súdu (§ 185 ods. 1 CSP) a nie sporových strán. Ak súd teda v priebehu konania nevykoná všetky navrhované dôkazy, resp. vykoná iné dôkazy na zistenie skutočného stavu, nezakladá to vadu konania v zmysle § 420 písm. f) CSP, lebo to nemožno považovať za znemožnenie uplatnenia procesných práv, ktoré strany mohli uplatniť a boli v dôsledku nesprávneho postupu súdu z nich vylúčení (obdobne R 125/1999, R 6/2000, uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Obdo 22/2017 z 19. decembra 2017). Pre komplexnosť posúdenia odvolací súd opäť poukazuje na odsek 74. napadnutého rozsudku okresného súdu, tak ako učinil odvolací súd už i v odôvodnení tohto rozhodnutia vyššie, v ktorom okresný súd uviedol dôvody, pre ktoré neprikročil k vykonaniu výsluchov navrhnutých svedkov, ktoré odôvodnenie nenašlo premietnutie v odvolaní.

63. Odvolací súd k vyššie uvedenému zvýrazňuje, že o porušení práva na spravodlivý proces je možné hovoriť len v takom prípade, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožní strane uskutočniť jej patriace procesné úkony, a to v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Miera porušenia procesných práv niektorej zo strán sporu musí nadobudnúť takú intenzitu porušenia, ktorá vyvodzuje porušenie jej práva na spravodlivý proces. Pod porušením práva na spravodlivý proces treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca a ktoré tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie sporu za prítomnosti strán sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom, právo na zastúpenie zvoleným zástupcom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a so zákazom denegatio iustitiae (rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 6 Cdo 69/2017). V prejednávanej veci odvolací súd po oboznámení sa s postupom okresného súdu konštatuje, že žalovaným neboli porušené im patriace procesné práva, čím nedošlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, keďže žalovaní neboli vylúčení z výkonu žiadneho práva, ktoré im priznáva procesnoprávny predpis, a to Civilný sporový poriadok.

64. Napokon odvolací súd zdôrazňuje materiálne nazeranie na spravodlivé súdne konanie, v rámci ktorého ani prípadné formálne procesné pochybenie súdu prvej inštancie v civilnom sporovom konaní, nevyhnutne nemusí vždy viesť k zrušeniu napadnutého rozhodnutia odvolacím súdom. Potrebu materiálneho (nie prísne formálneho) ponímania a vyhodnocovania súdneho procesu v rovine možného porušenia ústavných práv účastníkov súdneho konania, vrátane práva na prístup k súdu, na spravodlivé súdne konanie (čl. 46 ods. 1, 4, čl. 48 ods. 2 ústavy), zdôrazňuje vo svojich rozhodnutiach aj Ústavný súd Slovenskej republiky (k materiálnemu chápaniu ústavnosti viď napr. IV. ÚS 19/2012, III. ÚS 37/2012.

65. Rozhodnutie okresného súdu v rovine dokazovania a zisteného skutkového stavu bolo vecne právne aj s poukazom na Nález Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 350/08, podľa ktorého ... „dokazovanie v občianskom súdnom konaní prebieha vo viacerých fázach; od navrhnutia dôkazu cez jeho zabezpečenie, vykonanie a následné vyhodnotenie. Kým navrhovanie dôkazov je právom a zároveň procesnou povinnosťou účastníkov konania, len súd rozhodne, ktorý z označených (navrhnutých)

dôkazov vykoná. Uvedené predstavuje prejav zákonnej právomoci všeobecného súdu korigovať návrhy účastníkov na vykonanie dokazovania sledujúc tak rýchly a hospodárny priebeh konania a súčasne zabezpečiť, aby sa zisťovanie skutkového stavu dokazovaním držalo v mantineloch predmetu konania a aby sa neuberalo smerom, ktorý z pohľadu podstaty prejednávanej veci nie je relevantný". Odvolací súd nezistil taký postup okresného súdu, ktorý by znamenal vybočenie z kritérií vyššie uvedeného hodnotenia dôkazov.

66. S námietkou nesprávnych skutkových zistení súvisí tiež otázka právneho posúdenia veci okresným súdom. K námietke odvolateľov o nesprávnom právnom posúdení veci odvolací súd uvádza, že právnym posudzovaním veci súd neporušuje žiadnu procesnú povinnosť vyplývajúcu mu zo zákona, ani procesné práva účastníka. Nesprávnym právnym posúdením sa rozumie subsumovanie skutkového stavu pod normu hmotného práva alebo procesného práva, ktorá v hypotéze nemá také predpoklady, aké vyplývajú zo zisteného skutkového stavu. Nesprávne právne posúdenie veci konkrétne spočíva v tom, že súd použil nesprávnu právnu normu, alebo síce aplikoval správnu právnu normu, ale ju nesprávne interpretoval, a napokon právnu normu síce správne vyložil, ale na zistený skutkový stav ju nesprávne aplikoval (porovnaj rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 2 M Cdo 4/2009). Takú vadu napadnutého rozhodnutia v posudzovanej veci odvolací súd nezistil a konštatuje, že rozhodnutie okresného súdu sa opiera o tvrdenia a relevantné dôkazy produkované stranami v prvoinštančnom konaní a vychádza zo správne aplikovaných a interpretovaných právnych noriem na dostatočne a správne zistený skutkový stav veci.

67. Záverom a zhrňujúc odvolací súd uvádza, že preskúmaním veci nezistil odvolateľmi namietané vady procesného postupu v prvoinštančnom konaní, či nesprávne skutkové zistenia a nesprávne právne posúdenie veci, ktoré by viedli k vecne nesprávnemu rozhodnutiu okresného súdu v napadnutých výrokoch.

68. Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutých výrokoch potvrdil podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správne rozhodnutie, a to vo výroku vo veci samej, ako i v závislých výrokoch o trovách konania. V podrobnostiach odkazuje za primeranej aplikácie § 387 ods. 2 CSP na odôvodnenie napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie.

69. Odvolací súd záverom poukazuje na to, že právo na súdnu ochranu nie je právom na úspech v súdnom konaní a toto právo preto nezahŕňa nárok na zamietnutie žaloby na základe procesnej obrany žalovaného účastníka (v danej veci žalovaných). Toto základné právo nezahŕňa ani právo na to, aby všeobecné súdy v civilných konaniach v celom rozsahu rešpektovali a uznávali procesné úkony každého z účastníkov bez zreteľa na ich povahu, dôsledky a vzťah k predmetu konania (pozri II. ÚS 37/2001).

70. O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 CSP, podľa ktorého ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa použijú aj na odvolacie konanie, v spojení s § 255 ods. 1 CSP, § 262 ods. 1 CSP. V odvolacom konaní bol úspešný žalobca, preto mu bola priznaná plná náhrada odvolacích trov.

71. Podľa § 262 ods. 2 CSP, o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie n i e j e prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.
Podľa ust. § 428 CSP v dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Podľa ust. § 429 ods. 1 CSP dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.
Podľa ust. § 429 ods. 2 CSP povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je
a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa.
Podľa ust. § 430 CSP rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania.
Podľa ust. § 420 CSP dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak
a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Podľa ust. § 431 CSP dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada.

Podľa ust. § 421 CSP dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,
a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Podľa ust. § 432 CSP dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia.

Podľa ust. § 433 CSP dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom.

Podľa ust. § 434 CSP dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania.

Podľa ust. § 435 CSP v dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania.